

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

บทบาทความสำคัญของการศึกษาต่อชีวิตมนุษย์และสังคมสมัยใหม่นั้นได้เป็นที่ตระหนักและยอมรับกันโดยปราศจากข้อโต้แย้งว่า นอกเหนือจากปัจจัยสี่ประการที่เคยเป็นพื้นฐานความต้องการของมนุษย์แต่เดิม การศึกษาได้กลายเป็นปัจจัยประการที่ห้าซึ่งช่วยให้มนุษย์มีการเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เหมาะสมกับความต้องการและความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นตลอดเวลา รุสโซ นักปราชญ์ชาวฝรั่งเศสได้เขียนไว้ในหนังสือชื่อ "เอมิล" ว่า "พีชงอกงามได้ด้วยการปลูก มนุษย์โดยการศึกษา สิ่งที่มีมนุษย์ขาดแคลนและมีความจำเป็นสำหรับชีวิตในภายภาคหน้า สิ่งเหล่านี้สามารถเติมเต็มได้ด้วยการศึกษา" (ศิริชัย กาญจนวาสี 2525:40) จากบทบาทและความสำคัญของการศึกษาดังกล่าวทำให้การศึกษาในปัจจุบันเป็นระบบงานที่ได้รับการลงทุนและได้รับความคาดหวังอย่างสูงจากสังคม เพื่อให้ทำหน้าที่สร้างกำลังคนที่มีคุณภาพสำหรับความเจริญก้าวหน้าของประเทศทั้งนี้เพราะจุดมุ่งหมายของการศึกษานั้นเพื่อสร้างมนุษย์ให้มีคุณธรรม พัฒนาความสามารถของเอกัตบุคคลให้แผ่กว้างถึงขีดสุดรอบด้าน สร้างคนให้มีคุณภาพทั้งทางด้านสติปัญญา ทักษะและทัศนคติ ปัจจุบันประเทศไทยกำลังอยู่ในระยะของการเร่งรัดให้ประเทศเจริญก้าวหน้า ทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างแข็งขันโดยรัฐบาลมุ่งจะพัฒนาประเทศให้เป็นประเทศกึ่งอุตสาหกรรม ในการนี้จำต้องใช้แรงงานทางด้านอุตสาหกรรมทั้งในระดับสูงและระดับกลางเพิ่มมากขึ้น การศึกษามีส่วนสำคัญในการสร้างแรงงานทั้งสองระดับโดยเฉพาะการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งเพราะเป็น การศึกษาระดับที่สร้างกำลังคนระดับกลางซึ่งเป็นฐานหลักของการพัฒนาประเทศ (ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา 2529:34)

การศึกษาที่จะสามารถเป็นเครื่องมือ สำหรับพัฒนาคุณภาพของประชากร ให้เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าได้นั้น จำเป็นต้องอาศัย การปฏิบัติตามแนวทางของหลักสูตรที่วางไว้เป็นสำคัญ ทั้งนี้เพราะหลักสูตรเป็นหัวใจ สำคัญของการศึกษาและเป็นหัวใจของโรงเรียนในการจัดการศึกษาให้บรรลุเป้าหมาย และให้ได้ประชากรที่ดีมีคุณภาพ หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 เป็นหลักสูตรที่ได้รับการปรับปรุง เปลี่ยนแปลงแก้ไขให้ทันสมัย สอดคล้องกับสภาพ สังคมปัจจุบัน และเหมาะสมกับนโยบาย หลักการและความต้องการของประเทศ

เป็นหลักสูตรที่ได้รับการยกเว้นแก้ไขทั้งระบบ คือ เปลี่ยนโครงสร้าง เป้าหมาย จุดประสงค์ การเรียนการสอน เกณฑ์การจบหลักสูตร วิธีวัดและประเมินผล ตลอดจนแบบเรียนและกิจกรรมเสริมหลักสูตรต่างๆ ทั้งนี้ด้วยมีจุดมุ่งหมายให้การจัดการศึกษาตามหลักสูตรนี้ สามารถพัฒนาประชากรของประเทศให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพ และปิดกั้นช่องว่าง รวมทั้งขจัดปัญหาอุปสรรคต่างๆที่เคยมีมาแล้ว ในหลักสูตรฉบับก่อนๆ

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 มีความมุ่งหมายที่จะสร้างเสริมให้นักเรียนมีความเจริญงอกงามตามความสามารถ และความแตกต่างของแต่ละบุคคล วัตถุประสงค์ของหลักสูตรนี้ นอกจากจะส่งเสริมให้นักเรียนส่วนหนึ่งได้ศึกษาต่อ ยังได้เน้นให้นักเรียนอีกส่วนหนึ่งได้มีความรู้พื้นฐานสำหรับประกอบอาชีพได้ (กาญจนา ปราบพาล และคณะ 2527:12) นักเรียนมีโอกาที่จะเลือกเรียนวิชาต่างๆตามความถนัด ความสามารถ และความสนใจของตนเองได้มากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามการจัดการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายตามหลักสูตรนี้ นักเรียนทุกคนจำเป็นต้องเรียนวิชาสามัญ ซึ่งเป็นความรู้พื้นฐานที่สำคัญในการดำรงชีวิตในสังคมปัจจุบัน ทั้งที่บางวิชาไม่ตรงกับความสามารถ ไม่เหมาะสมกับความสามารถ หรือไม่สอดคล้องกับความถนัดของนักเรียน ทำให้การเรียนการสอนมีปัญหา นักเรียนไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนเท่าที่ควรจะเป็น นอกจากนั้นแม้ในกลุ่มนักเรียนที่มีความสนใจ มีความสามารถ และความถนัดในการเรียน ก็ยังปรากฏว่า นักเรียนบางคนเรียนรู้ได้เร็ว บางคนเรียนรู้ได้ช้า ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากสาเหตุต่างๆ คือ

1. สติปัญญาแตกต่างกัน
  2. วิธีการในการเรียนรู้ หรือความสามารถเฉพาะตัวในการรับรู้เรื่องราวแตกต่างกัน
  3. สภาพเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมแตกต่างกัน
  4. แรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกัน
  5. ทักษะ ความถนัดและความสามารถในการเรียนแตกต่างกัน
- (กรมสามัญศึกษา 2524:97-98)

นอกจากนี้ตัวครูผู้สอนและวิธีการสอนของครูก็อาจจะเป็นสาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้นักเรียนมีปัญหาในเรื่องการเรียนได้ จากสาเหตุดังต่อไปนี้

1. การสอนไม่ได้ผล มีครูจำนวนไม่น้อยที่ไม่รู้ว่าจะสอนเนื้อหาที่มีอยู่ในบทเรียนอย่างไร หรือจะใช้วิธีการสอนอย่างไร จึงจะทำให้นักเรียนบรรลุจุดประสงค์
2. ครูส่วนมากยังสอน "หนังสือ" แทนที่จะสอนคนและสอนโดยยึด

แบบเรียนเป็นหลัก

3. ในช่วงโมงสอนปกติ ครูอาจมีปัญหในการสอนนักเรียนได้ไม่ทั่วถึง หรือไม่มีเวลาพอที่จะดูแลรับผิดชอบนักเรียนทุกคนได้อย่างครบถ้วน เช่นนักเรียนกลุ่มใหญ่เกินไป หรือครูเน้นเนื้อหามากเกินไป เป็นต้น

จากปัญหาในการเรียนการสอนทั้งจากครูและนักเรียนดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้เกิดมีนักเรียนเรียนเก่ง นักเรียนเรียนอ่อน และนักเรียนที่เรียนไม่รู้เรื่อง ขึ้นในห้องเรียน การสอนของครูแต่ละครั้งในเวลาเท่ากัน เนื้อหาเดียวกันและ วิธีการเดียวกัน จะมุ่งหวังให้เกิดผลอย่างเดียวกัน และเท่าเทียมกันกับนักเรียนทุกคนในห้องเรียนย่อมเป็นไปได้ นักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนมากย่อมต้องการเวลา และความเอาใจใส่จากครูผู้สอนมากกว่านักเรียนที่ไม่มีปัญหา หรือมีปัญหาน้อย กระทรวงศึกษาธิการได้เล็งเห็นถึงปัญหา และให้ความสำคัญต่อปัญหาเหล่านี้เป็นอย่างมาก และด้วยความมุ่งหมายที่จะแก้ปัญหานี้ให้ลดน้อยลง หรือหมดไป จึงได้กำหนดไว้ในหลักเกณฑ์การใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ว่า "โรงเรียนต้องจัดให้มีการสอนซ่อมเสริม สำหรับนักเรียนที่เรียนอ่อน เพื่อแก้ไขความบกพร่องต่างๆ และเพื่อช่วยให้มีพื้นฐานอันมั่นคงในการเรียนรู้" (กระทรวงศึกษาธิการ 2525:12) ดังนั้นการสอนซ่อมเสริมจึงเป็นวิธีการสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนที่เรียนช้า สามารถเรียนทันเพื่อน ช่วยให้นักเรียนที่เรียนไม่เข้าใจมีความเข้าใจมากขึ้น ช่วยให้นักเรียนที่เรียนแล้วยังไม่บรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ได้บรรลุตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ช่วยให้นักเรียนที่เรียนดีเรียนเก่ง มีความฉลาดเฉลียวอยู่แล้ว ได้มีโอกาสเสริมความรู้ให้เพิ่มมากขึ้น

พันทิพา อุทัยสุข (2523:7) กล่าวถึงความจำเป็นในการจัดสอนซ่อมเสริมว่า

1. เพื่อแก้ไขปัญหาข้อบกพร่องหรือขจัดปัญหาทางการเรียนของเด็ก ตั้งแต่ต้น การฝึกทักษะใหม่ๆ จะทำให้เด็กมีพื้นฐานที่ถูกต้อง ซึ่งจะช่วยให้การฝึกทักษะต่อไปได้ผลดี
2. เพื่อว่าเด็กเรียนอ่อนจะได้รับการช่วยเหลือเพื่อเรียนให้ทันเพื่อน
3. เพื่อว่าเด็กเก่งจะได้รับการสนับสนุน ให้สามารถพัฒนาไปจนสุดความสามารถที่มีอยู่จริงของตน

สายใจ เกตุชาญวิทย์ (2527:5) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการสอนซ่อมเสริมไว้ดังนี้

การสอนซ่อมเสริมมีจุดมุ่งหมายเป็นทั้งการสอนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง และเสริมทักษะการเรียนรู้ใหม่ให้แก่นักเรียน ประโยชน์ที่นักเรียนจะได้รับจากการสอนซ่อมเสริม จะมีส่วนเสริมสร้างประสิทธิภาพในการเรียนของนักเรียนได้เต็มที่ และยังเป็นการเตรียมตัวนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ให้พร้อมสำหรับการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา หรือการออกไปประกอบอาชีพได้อย่างมีสัมฤทธิ์ผล

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 กำหนดโครงสร้างของหลักสูตรโดยแบ่งวิชาเรียนในหลักสูตรไว้เป็น 2 ส่วน คือ วิชาบังคับและวิชาเลือก ตามโครงสร้างของหลักสูตรนี้ วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือก โดยเป็นทั้งวิชาเลือกตามแผนการเรียนและวิชาเลือกเสรี กระทรวงศึกษาธิการ (2525:40) ได้กำหนดจุดประสงค์ของการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไว้ว่า

1. ให้มีพัฒนาการในด้านความรู้ และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อสื่อสารอย่างถูกต้องและเหมาะสมตามกาลเทศะ
2. เพื่อฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ให้ใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวัน ในงานอาชีพและการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น ตามวัยและศักยภาพของผู้เรียน
3. ให้มีพัฒนาการในการอ่านและการฟัง เพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม อยู่เสมอ และเพื่อพัฒนาความรู้ลึกซึ้งถ่องแท้
4. เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในวัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษา อันจะนำไปสู่ความเข้าใจอันดีระหว่างกัน

เนื่องจากจุดประสงค์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายดังกล่าวแล้ว เน้นที่การติดต่อสื่อความหมายได้เป็นหลัก ประกอบกับในปัจจุบันได้มีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาถิ่นมากขึ้น โดยการศึกษาส่วนใหญ่เน้นไปที่การใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ในสังคม มุ่งความสนใจไปยังภาษาที่นำมาใช้ (Language Use) มากกว่าตัวภาษาหรือการเรียนหลักภาษา (Language Usage) ทั้งนี้เพราะมีแนวความคิดว่าความสามารถในการสื่อสารไม่ได้อาศัยความรู้ทางไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว แต่จะต้องสามารถใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่ภาษานั้นใช้สื่อความหมายด้วย ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาจึงควรมีลักษณะแตกต่างกันไปตามจุดประสงค์การเรียนรู้ รูปแบบของภาษาต้องใช้ให้เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ โดยเน้นที่การสื่อความหมายได้เป็นประการสำคัญ

จากจุดประสงค์ของการเรียนภาษาอังกฤษตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ และจากแนวความคิดที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าดังกล่าวข้างต้น ทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับระบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในปัจจุบัน ดังเช่นที่ อุษากาญจนสถิตย์ (2528:8) ได้กล่าวว่า

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมานั้น แม้นักเรียนจะเรียนภาษาอังกฤษมาหลายปีก็ไม่สามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว ทั้งที่มีความรู้ด้านศัพท์ และไวยากรณ์เป็นอย่างดี ทั้งนี้เพราะการสอนไม่ได้มุ่งไปที่การนำไปใช้ในชีวิตจริง แต่เป็นการเรียนภาษาอังกฤษในลักษณะเป็นเนื้อหาวิชา จึงเป็นการเรียนการสอนในสาระขององค์ประกอบทางภาษา และให้ความสนใจเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารน้อยไป

จากผลการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของ ผอญผผา พันธุ์พัก (2525:1-3) ลำดวล ทองพรหม (2527:34) สุกทัศน์ นาคจัน (2527:42) และพรทิพย์ ตั้งไชยวรงค์ (2527:16) พบว่าปัญหาสำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่สรุปได้ คือ ปัญหาที่นักเรียนไม่ได้รับการฝึกฝนทักษะทางภาษาอย่างเพียงพอและครบถ้วน ทำให้สมรรถวิสัยในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ นักเรียนฝึกทักษะการฟังน้อยเกินไป และไม่ได้ฝึกฟังจากเจ้าของภาษาที่พูดในอัตราเร็วปกติ ตามสถานการณ์และอารมณ์ต่างๆกัน จึงทำให้ผู้เรียนมีปัญหาในการฟังในด้านทักษะการพูด เนื่องจากจำนวนนักเรียนในชั้นมีจำนวนมาก โอกาสที่จะได้ฝึกพูดในรูปของบทสนทนาหรือการใช้บทบาทสมมติจึงมีน้อย นักเรียนบางคนอาจไม่มีโอกาสพูดภาษาอังกฤษแม้แต่คำเดียวด้วยซ้ำในห้องเรียน และเมื่อออกจากห้องเรียนไปแล้วก็ไม่มีโอกาสพูดภาษาอังกฤษกับใครอีก ในด้านทักษะการอ่าน นักเรียนไทยส่วนมากประสบความล้มเหลวในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการอ่านเพื่อความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่าน นักเรียนอ่านแล้วไม่สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องได้ จึงทำให้การอ่านด้อยประสิทธิภาพ อีกทั้งยังอ่านได้ช้า ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนไม่ได้รับการพัฒนาทักษะการอ่านอย่างเพียงพอ ครูส่วนใหญ่สอนอ่านด้วยวิธีแปล ส่วนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับนี้ก็ยังคงบงกชรองอยู่เช่นกัน ทั้งนี้เนื่องจากวิธีสอนของครูขาดการจูงใจให้นักเรียนอยากเขียน ประกอบกับนักเรียนเองขาดทักษะพื้นฐานด้านการเขียนด้วย

จากปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และจากความสำคัญและประโยชน์ของการสอนซ่อมเสริมดังที่กล่าวมานั้น จะเห็นได้ว่าปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษควรจะได้รับปรับปรุงแก้ไขได้ด้วยระบบ

ของการสอนซ่อมเสริม เนื่องจากการสอนซ่อมเสริมเป็นกิจกรรมที่จำเป็น และเป็นประโยชน์โดยตรงต่อการเรียนการสอน ดังที่ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2522:1) ได้กล่าวไว้ว่า "ถ้าปรากฏว่านักเรียนมีทักษะไม่ถึงขั้นที่ครูตั้งความมุ่งหมายไว้ การเรียนของนักเรียนก็ย่อมมีข้อบกพร่องที่ต้องแก้ไขปรับปรุง การสอนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนเรียกว่า การสอนซ่อมเสริม" และจากการวิจัยเรื่อง "การทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอน เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายพื้นฐานโดยระบบสอนซ่อมเสริมในวิทยาลัยครูนครปฐม" ของ บรรดล สุขปิติ (2528:17) ผลการวิจัยสรุปได้ว่าการสอนซ่อมเสริมสำหรับผู้ไม่ผ่านเกณฑ์มีผลกระทบต่อผู้เรียนในทางดีทุกด้านที่ศึกษา คือ เป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนรู้จักขวนขวายทำความเข้าใจเรื่องที่เรียนด้วยตนเอง จนเกิดการปรับปรุงการเรียนและเข้าใจสภาพการเรียนรู้อีก ปัญหาการเรียนได้ตรงจุด มีสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน นอกจากนี้จากการวิจัยของปริยาธิระวงศ์และคณะ (2529:66-67) ซึ่งได้ทำการศึกษานักเรียนในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 และการประเมินผลบทเรียนซ่อมเสริมที่สร้างขึ้น ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นิสิตกลุ่มที่ศึกษาบทเรียนซ่อมเสริมมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่านิสิตกลุ่มที่ไม่ได้ศึกษาบทเรียนนั้นเลยอย่างมีนัยสำคัญ ($p=.05$) จากผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการสอนซ่อมเสริมสามารถพัฒนาสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้สูงขึ้นได้และเพื่อให้เป็นหลักประกันได้ว่าปัญหาในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะได้รับการแก้ไขด้วยระบบของการสอนซ่อมเสริมอย่างได้ผลต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพมากที่สุด จึงเป็นการสมควรที่ครูผู้สอนและผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริม จะต้องร่วมมือกันกำหนดแนวทางการสอนซ่อมเสริมไว้ล่วงหน้าให้ชัดเจนและเหมาะสมกับสภาพของแต่ละโรงเรียน โดยคำนึงถึงความพร้อมและข้อจำกัดต่างๆ เช่น บุคลากร อาคารสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ สื่อการเรียนและอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริม เพื่อให้แนวทางนั้นเป็นแนวทางในการดำเนินการสอนซ่อมเสริมให้ได้ผลดีที่สุด ทั้งนี้เพราะการกำหนดแนวทางการสอนซ่อมเสริมนั้น หมายถึงการเตรียมการทุกอย่างให้พร้อม ตั้งแต่การกำหนดเป้าหมายหรือจุดประสงค์ กำหนดวิธีการดำเนินการ กิจกรรมต่างๆ วิธีสอน ตัวผู้สอน วัสดุและอุปกรณ์การสอน กระบวนการในการทดสอบ ตลอดจนแนวทางการแก้ปัญหาต่างๆที่อาจมีขึ้น อันจะเป็นการช่วยสนับสนุนให้การสอนบรรลุตามเป้าหมายได้และจะช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาสมรรถภาพในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารของตนให้ดีขึ้น

จากความสำคัญและประโยชน์ของการสอนซ่อมเสริมและความจำเป็นในการกำหนดแนวทางในการสอนซ่อมเสริมดังที่กล่าวแล้ว ผู้วิจัยซึ่งเป็นครูภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษามีความเห็นว่าควรมีการสำรวจ ศึกษาการสอนซ่อมเสริมทักษะภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อจะได้ทราบข้อเท็จจริงและเพื่อ

นำเสนอแนวทางการสอนซ่อมเสริมเพื่อใช้เป็นแนวทางในการนำไปปฏิบัติในการสอนซ่อมเสริมทักษะภาษาอังกฤษให้ได้ผลจนบรรลุเป้าหมายสูงสุดของหลักสูตรภาษาอังกฤษที่กำหนดไว้ว่าให้นักเรียนมีพัฒนาการในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมตามกาลเทศะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและศึกษานิเทศก์จากเขตการศึกษาทั้ง 12 เขตการศึกษาในด้านหลักการ จุดมุ่งหมาย วิธีการและกิจกรรมการ จัดสอนซ่อมเสริม ระยะเวลาในการเตรียมและวางแผนการสอนซ่อมเสริม ขั้นตอนและการดำเนินกิจกรรมการสอนซ่อมเสริม การวัดและประเมินผลการสอนซ่อมเสริม ประโยชน์ของการสอนซ่อมเสริม ปัญหาและอุปสรรค ตลอดจนข้อเสนอนำในการสอนซ่อมเสริม

2. เพื่อนำเสนอแนวทางในการสอนซ่อมเสริมทักษะภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเอกสาร หนังสือและวารสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริมเพื่อนำข้อมูลที่ได้มาประกอบกับข้อมูลจากการศึกษา วิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนซึ่งได้แก่ อาจารย์ใหญ่หรือผู้อำนวยการโรงเรียน ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่หรือผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงเรียนฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดหรือรองหัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาลและศึกษานิเทศก์วิชาภาษาอังกฤษประจำเขตการศึกษา ในเขตการศึกษาทั้ง 12 เขตการศึกษา เพื่อสร้างแนวทางการสอนซ่อมเสริมทักษะภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ประโยชน์ของการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางต่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดสอนซ่อมเสริมวิชาภาษาอังกฤษในการปรับปรุงและแก้ปัญหาการจัดสอนซ่อมเสริมทักษะภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

2. เพื่อเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษและวิชาอื่นๆ ได้นำแนวทางการสอนซ่อมเสริมไปปรับปรุง เป็นแนวทางในการสอนซ่อมเสริมในรายวิชานั้น ๆ ให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

3. เพื่อเป็นแนวทางในการค้นคว้าวิจัยเรื่องการสอนซ่อมเสริมวิชาอื่น ๆ
ต่อไป

คำจำกัดความในการวิจัย

การสอนซ่อมเสริม	หมายถึง	การสอนที่นอกเหนือไปจากการสอนตามแผนการสอนปกติเป็นการสอนเพื่อเสริมทักษะการเรียนรู้ใหม่ ๆ ให้แก่นักเรียนหรือเป็นการสอนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง เพื่อขจัดปัญหาทางการเรียนของนักเรียนให้หมดไป
แนวทาง	หมายถึง	แนวทางในการจัดและดำเนินการสอนซ่อมเสริมภาษาอังกฤษ
ทักษะภาษาอังกฤษ	หมายถึง	ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในด้านการฟัง พูด อ่านและเขียน
โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย	หมายถึง	โรงเรียนที่เปิดสอนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จากทั้ง 12 เขตการศึกษา
ผู้บริหารโรงเรียน	หมายถึง	ผู้อำนวยการหรืออาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยผู้อำนวยการหรืออาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดหรือรองหัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษ
ครูภาษาอังกฤษ	หมายถึง	ครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จากเขตการศึกษาทั้ง 12 เขตการศึกษา
ศึกษานิเทศก์	หมายถึง	ศึกษานิเทศก์วิชาภาษาอังกฤษ สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จากเขตการศึกษาทั้ง 12 เขตการศึกษา